

Agnieszka Warzyńska
Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

Przegląd publikacji Sławomira Sierakowskiego na łamach „Krytyki Politycznej” w latach 2002-2016

The Review of Sławomir Sierakowski's Publications in “Krytyka Polityczna” in the years 2002-2016

Słowa kluczowe: „Krytyka Polityczna”, analiza zawartości prasy, publicystyka, Sławomir Sierakowski, XXI wiek

Keywords: “Krytyka Polityczna”, content analysis of the press, journalism, Sławomir Sierakowski, the 21st century

Abstract

A quarterly journal “Krytyka Polityczna” (The Political Review) appeared on the Polish press market in spring 2002. The position of an editor-in-chief was taken by a co-founder Sławomir Sierakowski. In the following article the author has conducted a qualitative and quantitative analysis of the texts published by Sławomir Sierakowski in “Krytyka Polityczna” in the years 2002-2016. The obtained data shows that the chief editor of the magazine focuses mainly on the issues related to the political and economic situation in Poland, but also on the opinions of the leading representatives of the leftist thought. The results of the analysis depict that the journalistic genre most often used by Sierakowski is an interview and, to a lesser extent, an introductory article, a political article and a column.

„Krytyka Polityczna” – kwartalnik nowej lewicy

„Krytyka Polityczna” („KP”), *pierwszy oręż walki o odnowę lewicy (...)*¹, to jedno z najmłodszych pism lewicowych na polskim rynku. Kwartalnik swą działalność rozpoczął wiosną 2002 roku. Podstawowymi założeniami pisma było prowadzenie działalności w trzech głównych sferach: nauki, kultury i polityki oraz niwelowanie pomiędzy nimi, według redakcji, sztucznych podziałów.

¹ J. Cieśla, *Guru kameralnej rewolty*, „Polityka”, 12.04.2008, nr 15(2649), s. 25.

*Naukę, sztukę i politykę dzielą jedynie środki wyrazu, łączy zaś wpływ na kształt życia społecznego*². Jak pisze redakcja: *Naszym podstawowym celem jest wprowadzenie i umocnienie w sferze publicznej lewicowego projektu walki z ekonomicznym i kulturowym wykluczeniem. Wychodzimy z przekonania, że nie będzie szans dla lewicowej polityki bez stworzenia wcześniej w sferze publicznej miejsca na lewicowy dyskurs i projekt społeczny. Dlatego obok pracy czysto akademickiej (tłumaczenie, wydawanie książek i opracowań, dyskusje, seminaria i warsztaty) angażujemy się w debatę publiczną, a także aktywnie działamy na polu literatury, teatru i sztuk wizualnych, pojawiajemy się w mediach głównego nurtu, publikujemy w dziennikach i tygodnikach opinii, gdzie tworzymy jedyny dobrze słyszalny lewicowy głos w Polsce. Budujemy kolejne instytucje (wydawnictwo, instytut naukowy), współpracujemy z najpoważniejszymi ośrodkami kulturalnymi i badawczymi w Polsce i za granicą. Środowisko „Krytyki Politycznej” tworzą dziś młodzi naukowcy, działacze społeczni, publicyści, ale także pisarze, krytycy literatury i sztuki, dramaturgowie, filmoznawcy i artyści*³.

Skład redakcji „KP” to głównie środowisko studenckie Uniwersytetu Warszawskiego. Nazywają siebie *nową lewicą* nie tylko dlatego, że tworzą ją młodzi ludzie, ale przede wszystkim dlatego, że odrzucają oni pragmatyzm i bezideowość liderów SLD. *Pomysł „Krytyki” był taki, żeby zrobić pismo, zorganizować wokół niego grupę ludzi, którzy posługiwać się będą wyrazistym językiem w sferze publicznej*⁴.

„Krytyka Polityczna” zaczęła się od kwartalnika⁵ o tym tytule. Obecnie jest instytucją życia publicznego, która poza czasopismem wydaje książki, organizuje dyskusje, pokazy filmowe, spotkania z artystami. W 2005 roku środowisko związane z pismem „KP” powołało Stowarzyszenie im. Stanisława Brzozowskiego. We wrześniu 2007 roku założono Wydawnictwo Krytyki Politycznej. W 2012 roku uruchomiono internetową gazetę KrytykaPolityczna.pl (w latach

² *Historia „Krytyki Politycznej”* [online], Dostępny w World Wide Web: <<http://krytykapolityczna.pl/o-nas/historia/>> [Dostęp: 03.02.2017].

³ „Krytyka Polityczna”, [w:] *Krytyki Politycznej Przewodnik Lewicy. Idee, daty i fakty, pytania i odpowiedzi* [online], Warszawa 2007, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2wV42RZ>> [Dostęp: 03.02.2017].

⁴ P. Marecki, *Pospolite ruszenie. Czasopisma kulturalno-literackie w Polsce po 1989 roku. Rozmowy z redaktorami*, Kraków 2005, s. 355.

⁵ Mimo że pismo jest kwartalnikiem, jego częstotliwość ukazywania się nie jest regularna (zob. więcej: Z. Anculewicz, „Krytyka Polityczna” jako instytucja życia publicznego „nowej lewicy” w Polsce na przełomie I i II dekady XXI wieku, [w:] *Książka, Biblioteka, Informacja. Między podziałami a wspólnotą*, t. 3, red. J. Dzieniakowska, M. Olczak-Kardas, Kielce 2012, s. 591-592).

2012-2016 funkcjonującą pod nazwą „Dziennik Opinii”⁶). Powstały Kluby Krytyki Politycznej oraz świetlice. Od 2010 roku środowisko „KP” prowadzi również działania na Ukrainie i w Rosji⁷.

Adresowana jest do szeroko rozumianych środowisk inteligenckich – naukowców, intelektualistów, publicystów, dziennikarzy czy artystów. Każdy numer pisma opiera się na temacie przewodnim. Teksty pisane są przez polskich i zagranicznych autorów, a wywiady oraz przekłady poświęcone były zazwyczaj filozofii, socjologii, ekonomii. Ważną rolę w piśmie odgrywają także literatura, teatr, film, sztuki wizualne.

Lider młodej lewicy – Sierakowski

Całości przewodniczy Sławomir Sierakowski, założyciel i redaktor naczelnego magazynu. *Lider „Krytyki” ma biografię jakby skrojoną na potrzeby obrońcy proletariatu (wykluczonych – zgodnie z nową nomenklaturą lewicy). Chłopak z robotniczego blokowiska na Jelonkach, syn urzędniczki z fabryki Róży Luksemburg na Woli*⁸. Jak sam mówi w jednym z wywiadów: (...) *nie pochodzę z rodziny profesorskiej, raczej z przeciętnej: siódme piętro w bloku, te sprawy*⁹. Fascynacja takimi nazwiskami jak Michnik, Kuroń czy Miłosz pojawiła się już w latach szkoły średniej. W tym czasie zaczął uniezależniać się również finansowo, mając się takich prac jak udzielanie korepetycji czy mycie okien¹⁰.

Ukończył Międzywydziałowe Indywidualne Studia Humanistyczne na Uniwersytecie Warszawskim, w ramach których studiował socjologię, filozofię i ekonomię. Pracował pod kierunkiem Ulricha Becka na Uniwersytecie w Monachium. Był stypendystą Collegium Invisibile, Ministra Edukacji Narodowej, Instytutu Goethego oraz niemieckich fundacji GFPS i DAAD, a także amerykańskiego The German Marshall Fund, Princeton University oraz Yale University. Uczestniczył w wielu wyjazdach studyjnych, m.in. do Paryża i USA. Wraz z Kingą Dunin i Cezarym Michalskim prowadził program *Lepsze książki* w TVP Kultura. W TR Warszawa w latach 2007-2009 prowadził comiesięczne debaty

⁶ Zob. Idem, „Dziennik Opinii” środowiska „Krytyki Politycznej” – przykład migracji nowej prasy do cyberprzestrzeni, „Rocznik Bibliologiczno-Prasoznawczy” 2014, t. 6/17, s. 47-63.

⁷ Historia „Krytyki Politycznej”..., op. cit., <<http://krytykapolityczna.pl/o-nas/historia/>>.

⁸ A. Rybak, *Rewolucja z dostawą do domu*, „Rzeczpospolita” [online], 28.04.2007, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2wjYTiJ>> [Dostęp: 14.02.2017].

⁹ R. Mazurek, *Sierakowski zdradza, jak rozbił koalicję LiD* [online], 05.04.2008, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2xVAscy>> [Dostęp: 03.02.2017].

¹⁰ A. Rybak, op. cit., <<http://bit.ly/2wjYTiJ>>.

z udziałem intelektualistów i polityków¹¹. W 2003 roku Sierakowski zainicjował powstanie Listu Otwartego do Europejskiej Opinii Publicznej. Jego sygnatariusze optowali za lewicowym modelem integracji europejskiej, sprzeciwiali się wskazywaniu chrześcijańskich korzeni Europy¹². Publikuje m.in. w „Gazecie Wyborczej”, „Rzeczpospolitej”, „Polityce”, „Przekroju”. Obecnie jest prezesem Stowarzyszenia im. Stanisława Brzozowskiego (od 2005 roku).

Tematyka podejmowana przez Sławomira Sierakowskiego w „KP” w latach 2002–2016

W artykule autorka przeprowadziła analizę jakościową i ilościową¹³ tekstów autorstwa Sławomira Sierakowskiego opublikowanych na łamach kwartalnika „KP” w latach 2002-2016¹⁴. Zbadano 45 numerów „KP”, w których wyselekcjonowano 33 teksty autorstwa redaktora naczelnego. Analiza pozwoliła na usystematyzowanie badanego materiału pod względem formy dziennikarskiej, jaką się posługiwał, oraz poruszanej przez niego tematyki.

Artykuły wstępne

Na to pytanie *Co to jest krytyka polityczna?* redaktor naczelny odpowiada w pierwszym numerze pisma: (...) *to taki rodzaj intelektualnego namysłu, który (...) zmierza do interpretacji tego, co zaszło i tworzenia w oparciu o to politycznych wizji przyszłości*¹⁵.

Wyekspozowanym wątkiem w premierowym numerze „KP” była polska debata publiczna i potrzeba jej rewitalizacji. Autor podjął tematykę genezy i rozwoju dyskursu publicznego. Kwartalnik „*Krytyka Polityczna*” realizować ma ideę otwartej debaty. *Chcemy zamieszczać teksty wszystkich, którzy uważają, że różnice światopoglądowe nie są końcem dyskusji, lecz ledwie jej początkiem. Jako twórcy pisma, za punkt honoru stawiamy sobie otwarcie się na różnorodne środowiska i wsłuchanie się w głosy dobiegające z różnych stron. Pragniemy stworzyć forum, na które zapraszać będziemy wszystkich chcących rozmawiać.*

¹¹ Zespół Krytyki Politycznej [online], Dostępny w World Wide Web: <<http://krytykapolityczna.pl/o-nas/zespol/>> [Dostęp: 03.02.2017].

¹² P. Bączek, *Spóźniony rewolucjonista*, „Nasz Dziennik” [online], 19.07.2013, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2wSrLXX>> [Dostęp: 23.02.2017].

¹³ W. Pisarek, *Analiza zawartości prasy*, Kraków 1983, s. 26-89.

¹⁴ W roku 2006 brak wydań KP.

¹⁵ S. Sierakowski, *Co to jest krytyka polityczna*, „Krytyka Polityczna” [dalej: KP] 2002, nr 1, s. 12.

Tytuł pisma znamionuje krytyczną perspektywę. Mamy nadzieję, że uchroni nas ona od zadowolenia się tą „jedyną i prawdziwą” interpretacją rzeczywistości¹⁶ – zapowiadał Sierakowski.

W numerze 7/8 „KP” pojawił się tekst autorstwa naczelnego – *Opisać przyszłość stworzyć przeszłość*. Sierakowski omówił w nim problematykę numeru, która dotyczyła pojęcia rewolucji technologicznej i związanych z nią szans i zagrożeń oraz przedstawił historię jako dziedzinę, która nie jest opisywana, a tworzona przez takich historyków idei jak Hayden White, amerykańskiego historyka historiografii i historyka życia intelektualnego, krytyka kultury¹⁷.

W jednym z artykułów wstępnych redaktor podzielił się z czytelnikami swoimi spostrzeżeniami dotyczącymi miłości. Przedstawił to zjawisko w sposób dwutorowy. Intelktualiści zaangażowani w społeczne zmiany wciąż polegają na jej atrakcyjności, ale jest ona również jednym z głównych sojuszników rynku i masowej kultury. *Miłość jest więc jak zdobyty przez przeciwnika magazyn broni. Korzystał z niej Marks, korzystali i inni filozofowie rewolucji, a dziś trzeba ją odzyskać, by znów wprowadzać miłość do polityki¹⁸*. Tak wprowadził Sierakowski w tematykę numeru 9/10 „KP”.

W swej publicystyce Sierakowski wiele miejsca poświęca analizie prawicy, jak przykładowo w artykule *Czy prawica roztopi się w wolnym rynku?* (nr 13 „KP”). Dzieli środowiska prawicowe na fundamentalistyczne – zamknięte i dogmatyczne, postmodernistyczne – wykraczające poza prawicowe spectrum (prawica wrażliwa na współczesność i niedogmatyczna) i liberalnych cyników – posługujących się liberalnymi mechanizmami wykluczenia, pozbawionych wartości, zamkniętych w wolnorynkowym mainstreamie. Podział ten został zilustrowany przez redaktora na przykładzie dzienników, gdzie kolejno odpowiednikami były: „Rzeczpospolita”, „Dziennik” i „Gazeta Wyborcza”¹⁹.

¹⁶ Ibidem, s. 14.

¹⁷ S. Sierakowski, *Opisać przyszłość stworzyć przeszłość*, KP 2005, nr 7/8, s. 10-11; w numerze ukazał się również wywiad, jaki Sławomir Sierakowski przeprowadził z Haydenem White'em, zatytułowany *Pisać historię, z którą można żyć*, KP 2005, nr 7/8, s. 226-233; w numerze 7/8 został zamieszczony również artykuł Sierakowskiego napisany wspólnie z Andreasem Stadlerem pt. *Jak pisać europejską historię?*, KP 2005, nr 7/8, s. 216-221.

¹⁸ Idem, *Miłość do polityki*, KP 2005, nr 9/10, s. 13; tematyce numeru został poświęcony również wywiad, jakiego naczelnicy KP udzielili „Wysokim Obcasom” (P. Reiter, *Sławomir Sierakowski, publicysta*, „Wysokie Obcasy” [online], 11.03.2006, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2wUu4os>> [Dostęp: 23.02.2017]).

¹⁹ S. Sierakowski, *Czy prawica roztopi się w wolnym rynku?*, KP 2007, nr 13, s. 12-15.

Wywiady

Znaczna liczba wywiadów przeprowadzonych przez redaktora naczelnego „KP” to rozmowy ze znanymi autorytetami w dziedzinie historii idei, filozofii czy socjologii. Pierwszym rozmówcą „KP” był prof. Andrzej Walicki – historyk filozofii i myśli społecznej. Autorzy wywiadu omówili takie pojęcia, jak klerk i jego odmiany, historia idei, liberalizm, antysemityzm. Profesor Walicki zaznacza, że nie do przyjęcia jest wizja, w której społeczeństwo nie ma własnego mózgu i sumienia, tylko zdaje się na bezosobowe mechanizmy. Dlatego inteligencja jest potrzebna jako korelat i korektura rynkowego mechanizmu²⁰. Rozmówcy poddali dyskusji modele zaangażowania politycznego i standardów intelektualnych, jak również wpływ książek na świadomość inteligencją. Pytający poruszyli też wątek przeznaczenia „KP”: *mniej zależy nam na forsowaniu jakiejś konkretnej wizji światopoglądowej, a bardziej na umożliwianiu rzeczowego i konkluzyjnego sporu między różnymi środowiskami. Chcielibyśmy propagować i funkcję krytyczną i hermeneutyczną zarazem*²¹.

W numerze 9/10 „KP” na pytania redaktora odpowiadał prof. Tadeusz Kowalik, historyk polskiej myśli ekonomicznej. Przedmiotem rozmowy była publikacja amerykańskiego ekonomisty Josepha Stiglitz i jego rozważania dotyczące ekonomii (*Ekonomia sektora publicznego*, PWN, Warszawa 2005)²².

Kapitalizm w wielu postaciach, religia i jej wpływ na społeczeństwo w *demokratycznym i pluralistycznym państwie*²³, radykalizm i prawo międzynarodowe były głównymi tematami dyskusji Sierakowskiego z Jürgenem Habermasem, niemieckim filozofem, socjologiem i publicystą politycznym (nr 11/12 „KP”).

W numerze 13. „KP” opublikowano trzy wywiady autorstwa Sierakowskiego. Pokazują obraz polskiej prawicy z punktu widzenia polityków – Radosława Sikorskiego²⁴, polityka liberalno-konserwatywnego, i Jana Rokity²⁵, przedstawiciela prawicy, oraz publicysty Cezarego Michalskiego²⁶. *Wszyscy trzech opierają swoją tożsamość na dawnych podziałach i antykomunizmie. (...) Michalski*

²⁰ S. Sierakowski, A. Pawlicki, *Spoczeństwo bez mózgu i sumienia*, KP 2002, nr 1, s. 78.

²¹ Ibidem, s. 75.

²² S. Sierakowski, *Od Stiglitz do Keynesa*, KP 2005, nr 9/10, s. 198-213.

²³ Idem, *Gesty radykalizmu są dziś puste*, KP 2007, nr 11/12, s. 84.

²⁴ Idem, *Prawica jest za mało skuteczna*, KP 2007, nr 13, s. 80-97.

²⁵ *Prawicę czeka kontrreformacja*, Ibidem, s. 98-123.

²⁶ *Liberalizm zmęczenia*, Ibidem, s. 18-79; rozmowa zdobyła nominację w konkursie Grand Press 2007 w kategorii wywiad. Konkurs organizowany przez miesięcznik „Press” od 1997 roku (za: <<http://bit.ly/2eYoefC>> [Dostęp: 26.02.2017]).

mówi o „liberalizmie zmęczenia”²⁷, próbując wydobyć swoje poglądy ponad bezrefleksyjną postpolityczność. Rokita przeczuwa konieczność głębokiej reformacji prawicy. Zaś Sikorski wskazuje na nieskuteczność prawicy w kształtowaniu rzeczywistości według swoich idei²⁸.

Rozmówcami Sierakowskiego były również osoby piastujące najwyższe stanowiska w rządzie RP, m.in. były prezydent Aleksander Kwaśniewski. Wywiad został zamieszczony w numerze 14. „KP”. Naczelny skłonił byłego prezydenta do zwierzeń na temat pełnionych przez niego funkcji redaktora naczelnego „itd.” i „Sztandaru Młodych”. Rozmowa dotyczyła również Kościoła i jego funkcji przy tworzeniu (przepisów) prawa w Polsce, a także prezydentury, Okrągłego Stołu oraz polityków lewicy. Wywiad z byłym prezydentem odsłonił mechanizmy uprawiania przez dziesięciolecia polityki postkomunistycznej lewicy w Polsce²⁹.

Zgodnie z celami, jakie postawiła sobie redakcja pisma, prócz filozofii politycznej i publicystyki ważne miejsce w „KP” zajmuje literatura. W numerze 16/17 ukazał się przeprowadzony przez redaktora naczelnego wywiad, którego bohaterem był francuski pisarz, eseista i poeta, Michel Houellebecq. Tematem przewodnim rozmowy była powieść *Platforma* (tłum. Agnieszka Daniłowicz-Grudzińska, W.A.B. 2004). Książka dotyczyła turystyki seksualnej do Tajlandii³⁰.

Na łamach „KP” Sławomir Sierakowski przeprowadził wywiady z takimi osobowościami jak: Ulrich Beck³¹, niemiecki socjolog; Jan Skorzyński³², historyk i publicysta; Robert Krasowski³³, historyk filozofii i publicysta; Danuta Hübner³⁴, minister ds. europejskich; Wiesław Walendziak³⁵, polityk, dziennikarz, publicysta; Henryka Krzywonos³⁶; Kwame Anthony Appiah³⁷, filozof, teoretyk kultury i pisarz pochodzenia amerykańsko-ghańskiego; Seyla Benhabib³⁸, politolog i filozof tureckiego pochodzenia. *Za (...) cel zespół „Krytyki” uznał prezentację współczesnej myśli lewicowej jak Lacan, czy wręcz neokomunistycznej jak*

²⁷ Zwrot, którego użył w rozmowie Cezary Michalski – *liberalizm zmęczenia* – był później wielokrotnie powielany i interpretowany w mediach.

²⁸ S. Sierakowski, *Prawica: cynizm i zmęczenie*, „Gazeta Wyborcza” („Świąteczna”) 2007, nr 192, s. 23.

²⁹ Idem, *Płynę mniej więcej tak, żeby było dobrze*, KP 2007/2008, nr 14, s. 36-75.

³⁰ Idem, *Wierzę w miłość*, KP 2009, nr 16/17, s. 10-16.

³¹ Idem, *Wiemy coraz mniej*, KP 2003, nr 3, s. 208-221.

³² Idem, *Gazeta dobrze wychowana*, KP 2003, nr 3, s. 97-107.

³³ Idem, *A ten mój realizm polityczny*, KP 2009, nr 19, s. 118-151.

³⁴ Idem, *Hübertymizm*, KP 2004, nr 5, s. 48-57.

³⁵ Idem, *Bo elita polityczna była za głupia*, KP 2010, nr 22, s. 60-76.

³⁶ Idem, *Tramwajem do domu dziecka*, KP 2008, nr 15, s. 16-51.

³⁷ Idem, *Sam fakt, że mamy rację nikogo nie przekona*, KP 2013, nr 31/32, s. 76-83.

³⁸ Idem, *Nikt nie chce być uchodźcą*, KP 2015, nr 43, s. 132-137.

Slavoj Žižek³⁹. W numerze 42. „KP” opublikowała wywiad⁴⁰, jaki Sierakowski przeprowadził z tym słoweńskim publicystą⁴¹.

Artykuły polityczne

Podział na ideologie prawicowe i lewicowe jest jednym z najstarszych i sięga czasów wielkiej rewolucji francuskiej. Obecnie trudno wskazać model wartości jednoznacznie lewicowych lub prawicowych. W artykule pt. *Co dzieli lewicę, i prawicę i dlaczego nie ma to znaczenia we współczesnej Polsce* Sierakowski przedstawił specyfikę rozumienia tych dwóch stref. Podał przykłady, omówił dyskurs równościowy Norberto Bobbio. Przywołał wiele nazwisk socjologów, filozofów, zajmujących się rozważaniami lewicowo-prawicowymi (Jürgen Habermas, Anthony Giddens). Konstruktywizm zachodniej lewicy nieustannie przenosi na polskie realia⁴².

W artykule *Polska do Nietzschego?* Sierakowski prowadził rozważania o pożądanym modelu prowadzenia polityki. Zarzucił Adamowi Michnikowi i środowisku „Gazety Wyborczej” zdradę liberalnych ideałów w imię podtrzymywania *sztucznej zgody* narodowej i politycznego pragmatyzmu. Naczelny „KP” w artykule broni wolności, różnorodności i praw mniejszości społecznych⁴³.

Sierakowski często polemizował z tekstami różnych autorów zamieszczanymi w „KP”. Przedstawiał inny punkt widzenia, wyjaśniał niuanse, zawsze zabierał głos, gdy artykuły miały charakter krytyczny w stosunku do działalności pisma. Potwierdził tym samym, że właśnie na tym polega współczesny dyskurs, aby wszystkie strony zostały wysłuchane. Odpierał zarzuty zdradzające nieznamość ich działalności.

³⁹ A. Krzemiński, *Przyszłość sceny politycznej* [online], 22.09.2009, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2xZRC9X>> [Dostęp: 26.02.2017].

⁴⁰ S. Sierakowski, *Wciąga nas wir*, KP 2015, nr 42, s. 24-37; Slavoj Žižek (ur. 1949) – słoweński socjolog, filozof, marksista, psychoanalityk i krytyk kultury. Jest profesorem Instytutu Socjologii Uniwersytetu w Ljubljanie, wykłada także w European Graduate School i na uniwersytetach amerykańskich (za: <<http://bit.ly/2zuSHKs>> [Dostęp: 26.02.2017]).

⁴¹ Rozmowa ukazała się jednocześnie m.in. w „Le Nouvel Observateur”, „L’Espresso”, „Der Standard”, „Die Tageszeitung”, „Los Angeles Review of Books”, a także w dzienniku „Ukraińska Prawda” (za: S. Sierakowski, *Žižek: Nadchodzi nowe średniowiecze*, „Gazeta Wyborcza” („Magazyn Świąteczny”) [online], 07.02.2015, Dostępny w World Wide Web: <<http://bit.ly/2wUNgm1>> [Dostęp: 26.02.2017]).

⁴² Idem, *Co dzieli lewicę, i prawicę i dlaczego nie ma to znaczenia we współczesnej Polsce*, KP 2002, nr 2, s. 33-49.

⁴³ Idem, *Polska do Nietzschego?*, KP 2004, nr 6, s. 32-39.

Przykładem takiego zabiegu jest artykuł pt. *Myśl nowoczesnego Polaka (i Polki)*, gdzie Sierakowski wspólnie z Kingą Dunin podjął wątek Unii Europejskiej, traktatów nicejskich i eurokonstytucji. Autorzy stawiają w kontrze tekst Adama Szostkiewicza *Inna Europa*⁴⁴, który równocześnie ukazał się w numerze 5. „KP”.

Ten sam schemat zastosowany został przy publikacji w „KP” tekstu Barbary Toruńczyk *Opowieść o pokoleniu marca: przesłanie dla nowej lewicy (część druga)* (nr 16/17 „KP”). Autorka poświęciła swój esej⁴⁵ historii i niepodważalnym zasługom pokolenia Marca '68, formułując przy okazji szereg zarzutów i sugestii wobec lewicy z „Krytyki Politycznej”, pisał Sierakowski w publikacji *Zakładnicy własnego zwycięstwa*. Toruńczyk wyraziła opinię, że głównym problemem nowej lewicy jest niewłaściwe odczytanie dorobku pokolenia marca i brak wzorców w lewicowej tradycji. Sierakowski, odpierając zarzuty, bronił racji, poglądów i działań „KP”: *staramy się przełożyć na konkretne postulaty ogólne wartości, których nauczycielami w dużej mierze byli dla nas przedstawiciele pokolenia Barbary Toruńczyk*⁴⁶.

Wspomnienia

Wśród publikacji Sławomira Sierakowskiego można odnaleźć teksty mające charakter żałobny po odejściu ważnych postaci życia społecznego. W numerze 37/38 „KP” zamieściła wspomnienia redaktora po śmierci Tadeusza Mazowieckiego. *Gdy umiera ktoś, kto już za życia jest historyczną postacią, łatwo we wspomnieniach o powtarzanie tego samego*⁴⁷. Nie chcąc powielać tego typu tekstów, Sierakowski opisał swoje pierwsze spotkanie z byłym premierem oraz ich dalszą znajomość. Wyraził podziw i szacunek dla jego zasług. *Mieliśmy zaszczyt mieć w nim prawdziwego przyjaciela. (...) A przecież byliśmy otwartymi krytykami kształtu transformacji Polski po '89, której Mazowiecki był jednym z największych symboli i głównym wykonawcą*⁴⁸.

⁴⁴ S. Sierakowski, K. Dunin, *Myśl nowoczesnego Polaka (i Polki)*, KP 2004, nr 5, s. 136-141.

⁴⁵ B. Toruńczyk, *Opowieść o pokoleniu marca: przesłanie dla nowej lewicy (część druga)*, KP 2009, nr 16/17, s. 272-305; część pierwsza eseju ukazała się w numerze 15. „KP”.

⁴⁶ S. Sierakowski, *Zakładnicy własnego zwycięstwa*, KP 2009, nr 16/17, s. 313.

⁴⁷ Idem, *Wyobraź sobie, że jesteś Mazowieckim*, KP 2014, nr 37/38, s. 353.

⁴⁸ Ibidem.

Tabela 1. Publikacje Sławomira Sierakowskiego na łamach „KP” w latach 2002-2016

Rok wydania	Numer czasopisma	Artykuł wstępny	Wywiad	Artykuł polityczny	Felieton	Wspomnienia	Razem
2002	1	1	1				2
	2			1	1		2
2003	3		2		1		3
	4						0
2004	5		1	1			2
	6			1			1
2005	7/8	1	1	1			3
	9/10	1	1				2
2007	11/12	1	1				2
	13	1	3				4
2007/ 2008	14		1				1
2008	15		1				1
2009	16/17		1	1			2
	18						0
	19		1				1
2010	20/21						0
	22		1				1
	23						0
	24/25						0
	26						0
2011	27/28						0
	29						0
	30						0
2012	31/32	1	1			2	
2013	33						0
	34						0
	35/36						0
2014	37/38					1	1
	39						0
2015	40/41						0
	42		1				1
	43		1			1	2

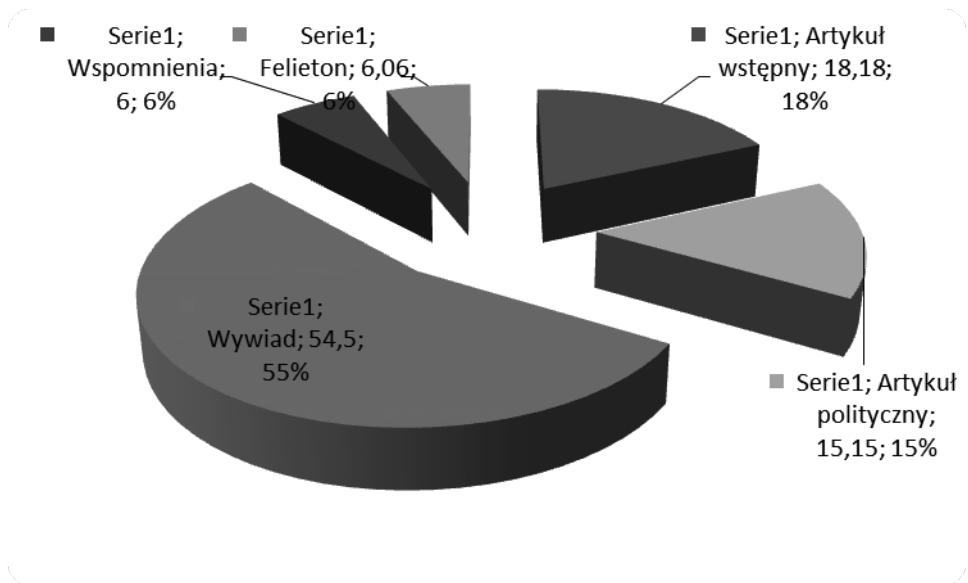
2016	44						0
	45						0
Ogółem		6	18	5	2	2	33

Źródło: opracowanie własne na podstawie numerów „KP” za lata 2002-2016.

Z kolei w 43. numerze „KP” opublikowano tekst Sierakowskiego *Pożegnanie Konrada*, napisany po śmierci wieloletniego współpracownika, fotografa, Konrada Pustoły, który *zakładał z nami pismo. Był też pierwszym artystą w Krytyce Politycznej*⁴⁹. Przypomniął sukcesy Konrada Pustoły jako fotografa oraz jego zaangażowanie społeczne i polityczne.

Liczbę publikacji Sławomira Sierakowskiego na łamach „KP” w latach 2002-2016 oraz ich różnorodność gatunkową prezentuje tabela 1.

Wykres 1. Publikacje Sławomira Sierakowskiego na łamach „KP” w latach 2002-2016 wyrażone w procentach

Źródło: opracowanie własne na podstawie numerów „KP” za lata 2002-2016.

⁴⁹ S. Sierakowski, *Pożegnanie Konrada*, KP 2015, nr 43, s. 300-302.

Podsumowanie

Z przeprowadzonej analizy wynika, że Sławomir Sierakowski zajmuje się tematyką zgodną z założeniami programowymi pisma, czyli przedstawia kwestie dotyczące sytuacji politycznej i ekonomicznej Polski, prowadzi dyskurs filozoficzny, którego najlepszym odzwierciedleniem są przeprowadzone przez niego wywiady i polemiki. Zawarte w tabeli 1 dane pokazują, że to właśnie wywiad jest najczęściej pojawiającym się gatunkiem, jakim redaktor naczelny posługuje się w piśmie. Stanowi on 55% wszystkich publikacji jego autorstwa zaprezentowanych w „KP” w badanym okresie. Rozmówcy pochodzą ze środowisk inteligenckich, są to: socjologowie, ekonomiści, czołowi przedstawiciele myśli lewicowej (jak np. Slavoy Žižek), historycy idei, pisarze, a także politycy. Na drugim miejscu uplasowały się artykuły wstępne (18%), a dalsze pozycje zajęły kolejno artykuły polityczne, felietony i wspomnienia. Wśród publikowanych treści w „KP” znajdują się dwa przekłady Sierakowskiego zamieszczone w numerze 14. pisma⁵⁰. Teksty naczelnego miały różną objętość. Najobszerniejsze były, jak w przypadku gatunku, również wywiady. Częstotliwość publikowania tekstów Sławomira Sierakowskiego w „KP” sukcesywnie maleje. Największą liczbę można odnotować w pierwszej dekadzie działania pisma (tabela 1).

⁵⁰ A. Badiou, *Etyka jako postać nihilizmu*, KP 2007/2008, nr 14, s. 302-306; *Etyka prawdy*, KP 2007/2008, nr 14, s. 307-316.